

Религията, наречена „Власт“

„Власт“ не е нито научно понятие, нито рационална социологическа идея, нито пък е логически и практически метод на човешка организация и сътрудничество. Вярата във „Властта“ не се основава на разума; тя се основава на *религиозно вярване*. Всъщност вярата във „Властта“ е *религия*, състояща се от поредица догматични учения и ирационални доктрини, които противоречат както на фактите, така и на логиката, и които методично се наизустяват и повтарят от правоверните. Както при другите религии, евангелието на „Властта“ описва нещо свръхчовешко, свръхестествено, издигнато над обикновените смъртни, издаващо заповеди на простолюдието, за което сляпото подчинение е морален императив. Неподчинението на заповедите („нарушението на закона“) се смята за грях и правоверните се наслаждават на наказанието на неверниците и грешниците („престъпниците“), като същевременно се гордеят много със собственото си покорно раболепие към своя бог (като „спазващи закона данъкоплатци“). И понеже смъртните могат покорно да молят своя бог за благоволение и за разрешение да направят определени неща, смята се за богохулно и безбожно някой от нисшето простолудие да си въобразява, че е способен да реши кои от божествените „заconi“ на „Властта“ трябва да спазва и кои спокойно може да пренебрегне. Тяхната мантра е: „Можеш да се опитваш да измениш закона, но докато той е закон, всички трябва да го спазваме!“

Религиозното естество на вярата в „авторитета“ се вижда от всички, когато хората застават със сериозно изражение, с ръка на сърцето и религиозно обявяват своята неугасваща вяра във и преданост към „флага“ и „Властта“ („републиката“). На някой, който рецитира Клетвата за

вярност и чувства дълбока гордост, рядко му хрумва, че това, което всъщност прави, е полагане на клетва към система на подчинение и авторитарно управление. Накратко, той обещава да прави каквото му бъде казано и да се държи като лоялен поданик към своите господари. Като изключим очевидно погрешната фраза накрая за „свобода и справедливост за всички“, цялата Клетва е за подчинение на „Властта“, която твърди, че е представител на колектива, сякаш това само по себе си е някаква велика и благородна цел. Клетвата, с мислите и емоциите, които цели да предизвика, може еднакво добре да се приложи за всеки тираничен режим в историята. Това е обещание да бъдеш покорен и лесно управляем, да се подчиниш на „републиката“, а не обещание да направиш нещо правилно. Много други патриотични ритуали и песни, както и откритото религиозното благоговение, излъчващо се от два документа – Декларацията за независимост и Конституцията – също показват, че хората не смятат „Властта“ просто за практическа необходимост: те я смятат за господ, когото възхваляват, боготворят и почитат и на когото се покоряват.

Главният фактор, различаващ вярата във „Властта“ от другите религии днес, е, че хората наистина *вярват* в бога, наречен „Власт“. Другите богове, в които хората твърдят, че вярват, и църквите, които те посещават, са днес, в сравнение с вярата във „Властта“, малко повече от празни ритуали и суеверия, повтаряни без ентузиазъм. Що се отнася до техния всекидневен живот, богът, на когото хората наистина се молят да ги спаси от нещастieto, да поразии враговете им и да ги обсипе с благодат, е „Властта“. Именно заповедите на Властта са тези, които хората най-често спазват и на които се подчиняват. Когато се появи противоречие между „Властта“ и ученията на по-малките

богове – например: „плати своите вноски“ (данъчно облагане) срещу „не кради“ или „дълг към страната“ (военна служба) срещу „не убивай“ – заповедите на „Властта“ заменят всички учения на другите религии. Политиците, висшите свещеници на църквата, наречена „Власт“ – говорителите и представителите на „Властта“, която издава свещения „закон“ от върха – дори открито заявяват, че на хората е позволено да практикуват която искат религия, стига да не влиза в конфликт с *върховната* религия чрез неподчинение на „закона“ – т. е. заповедите на бога, наречен „Власт“.

Може би най-показателно е това, че ако изкажете мнение пред обикновен човек, че може би Бог не съществува, той би реагирал с *по-малко* емоция и враждебност, отколкото ако подхвърлите идеята за живот без „Властта“. Това показва към коя религия хората са емоционално по-дълбоко привързани и в коя религия те вярват по-твърдо. Всъщност, те вярват толкова дълбоко във „Властта“, че дори изобщо не могат да я възприемат като вяра. Причината толкова много хора да реагират на идеята за общество без държава („анархия“) с обиди, апокалиптични предсказания и емоционални избухвания, а не със спокойни разсъждения, е защото тяхната вяра във „Властта“ не е резултат на внимателно, рационално обмисляне на факти и логика. Тя е във всяко отношение религиозна вяра, изповядвана поради продължително втъпяване. И няма почти нищо, което поклонниците на държавата да намират екзистенциално по-ужасяващо от мисълта за възможността, че „Властта“ – техният спасител и закрилник, учител и господар – всъщност не съществува и никога не е съществувала.

В много политически ритуали има открито религиозни отенъци. Величествените, подобни на катедрали

сгради, пищността и обстоятелствата при встъпване в длъжност и другите церемонии на „Властта“, традиционните костюми и вековните ритуали, начинът, по който членовете на управляващата класа биват третиран и описвани (напр. „почитаеми“), всичко това придава на такива прояви атмосфера на святост и благоговение, далеч по-характерна за религиозните ритуали, отколкото за едно практическо средство на колективна организация.

Хубаво би било да има някакво морално по-висше всемогъщо божество, което да защитава невинните и да предотвратява несправедливостите. И ето какво се надяват етатистите да бъде „Властта“: мъдър, безпристрастен, всезнаещ и всемогъщ „окончателен съдник“, който ще отхвърли и отмени несъвършените недалновидни и егоистични човешки прищявки, безпогрешно раздавайки правда и справедливост. Обаче няма и не може да има такова нещо, а има и много причини защо е извънредно глупаво да виждаш в лицето на „Властта“ решение за човешкото несъвършенство. Например, това, което почти всеки етатист желае, е „Властта“ да наложи обективни правила на цивилизовано поведение. По-точно, всеки индивид желае неговото собствено възприятие на правдата и морала да бъде наложено от „авторитета“, като не схваща, че в момента, когато се появи „авторитет“, от този индивид вече не зависи кое се смята морално или справедливо – „авторитетът“ ще изяви правото той да решава това. И така, отново и отново вярващите в „авторитета“ се опитват да създадат една всемогъща сила за добро, чрез помазване на някои хора като управляващи, само за да разберат бързо, че щом господарят се възкачи на трона, вече не го е грижа какво са се надявали неговите роби да направи с властта, която са му дали.

И това се случва с всички видове етатисти, които

имат много различни убеждения и програми. Социалистите твърдят, че „Властта“ е необходима, за да разпредели „справедливо“ богатствата; обективистите твърдят, че „Властта“ е необходима, за да защитава индивидуалните права; конституционалистите твърдят, че „Властта“ е необходима, за да изпълнява само задачите, изброени в Конституцията; вярващите в демокрацията твърдят, че „Властта“ е необходима, за да изпълни волята на мнозинството; много християни твърдят, че „Властта“ е необходима, за да наложи Божите закони и т. н. И при всеки случай хората накрая са разочаровани, защото „авторитетът“ винаги променя плана, за да обслужва интересите на хората с власт. Щом група управляващи „командва“, няма значение какво смятат масите, че управляващите трябва да правят със своята власт. Този факт е демонстриран от всяка Власт в историята. Щом народът създаде господар, народът, по дефиниция, вече не командва.

Да се очаква нещо различно, дори без всички исторически примери, е абсурдно. Да се очаква господарят да служи на роба – да се очаква властта да бъде използвана само за облага на *управлявания*, не на управляващия – е смешно. И още по-безумно е твърдението на етатистите, че назначаването на управляващи е единственият начин за *преодоляване* на несъвършенството и ненадеждността на човека. Като гледат света, пълен с непознати хора, които имат съмнителни мотиви и морал, етатистите се боят от това, което някои от тези хора могат да направят. Това само по себе си е идеална причина за безпокойство. Обаче като защита срещу онова, което някои от тези хора могат да направят, етатистите препоръчват да се даде на *някои* от тези същите хора със съмнителни качества огромно количество власт и обществено *позволение* да господстват над всички останали, с напразна надежда, че по някакво чудо

на тези хора ще им хрумне да решат да използват своята новопридобита власт само за добро. С други думи, етатистът поглежда ближния си и мисли: „Не мога да ти се доверя да ми бъдеш ближен, но мога да ти се доверя да ми бъдеш господар“.

Странно, но почти всеки етатист признава, че политиците са по-нечестни, по-корумпирани, по-склонни да участват в престъпления и по-себични от повечето хора, но продължава да настоява, че цивилизацията може да съществува само ако на тези особено *ненадеждни* хора бъдат дадени власт и *право* да управляват насилствено всички останали. Вярващите във „Властта“ искрено вярват, че единственото нещо, което може да ги защити от дефектите в човешката природа, е вземането на *някои* от тези дефектни хора – всъщност, някои от *най-дефектните* – и назначаването им за богове с право да господстват над човечеството, с абсурдната надежда, че дарени с такава огромна власт тези хора ще я използват само за добро. И фактът, че това никога не се е случило в историята на света, не кара етатистите да спрат да твърдят, че това е „необходимо“ да се случи, за да се осигури мирна цивилизация.

(Лична бележка на автора: Казах всичко това като бивш пламенен етатист, който през по-голямата си част от живота не само приемаше противоречивите и заблуждаващи обяснения, основаващи се на мита за „Властта“, но разпалено сам разпространяваше тази митология. Бягството от собствената ми авторитарна индоктринация не беше нито бързо, нито приятно, а прогонването на суеверието беше бавно и с неохота, придружено с много интелектуална съпротива. Споменавам това само за да се разбере, че когато говоря за вярата в „авторитета“ като крайно ирационална и безумна, аз

атакувам както вярванията на всички други, така и своите предишни вярвания.)

Освен това, етатистите се безпокоят, че различните хора имат различни вярвания, различни гледни точки, различни морални стандарти. Те изразяват своята загриженост така: „Какво би станало, ако няма Власт и някой си мисли, че е ОК да ме убие и да ми открадне мангизите?“ Да, ако има противоположни гледни точки – както винаги е имало и винаги ще има – те могат да доведат до конфликт. Авторитарното „решение“ е: вместо всеки да решава за себе си кое е правилно и какво трябва да прави, трябва да има централен „авторитет“, който да направи един комплект от правила, които да бъдат наложени на *всеки*. Етатистите явно се надяват, че „авторитетът“ ще издаде и наложи *правилните* правила, но изобщо не обясняват как или защо това би се случило. Тъй като наредбите на „Властта“ са писани просто от хора – обикновено изключително жадни за власт, корумпирани човешки същества – защо някой трябва да очаква, че техните „правила“ ще бъдат по-добри от „правилата“, които всеки индивид би избрал за себе си?

Вярата във „Властта“ не прави всеки човек съгласен; тя само създава възможност за рязко изостряне на личните разногласия, водещо до широкомащабни войни и масово потисничество. Дори ако „авторитетът“ уреди спора, нищо не гарантира, че „правилната“ страна е спечелила. Обаче етатистите говорят за „Властта“ така, сякаш тя ще бъде справедлива, разумна и рационална в ситуации, в които обикновените хора няма да бъдат. Това още веднъж показва, че вярващите във „Властта“ си представят, че „авторитетът“ има свръхчовешки качества, на които трябва да се има доверие повече, отколкото на качества на обикновените смъртни. Историята показва обратното. Изкривеното

чувство за морал у един човек, или у няколко, може да доведе до убийство на един човек или, евентуално, на десетина, но това същото изкривено чувство за морал само у няколко хора, когато те имат в ръцете си машината, наречена „Власт“, може да доведе до убийството на *милиони*. Етатистът иска *неговите* идеи за „добри правила“ да бъдат наложени на всекиго от един централен „авторитет“, но изобщо няма начин да направи така, че това да се случи, и изобщо няма причина да се очаква, че това ще стане. В търсенето си на всемогъщия „добър“, който да реши всички сериозни проблеми, етатистите винаги успяват да създадат всемогъщите *лоши*. Отново и отново те изграждат гигантска неограничима чудовищна „Власт“ с надежда, че тя ще попречи на невинните да разберат, че това чудовище става далеч по-голяма заплаха за невинните, отколкото заплахите, заради които „Властта“ е създадена и от които тя трябва да защитава невинните.

Противно на очакванията обаче, онова, което етатистите всъщност поддържат в своите опити да гарантират справедливост за всички, е *узаконяване на злото*. Истината е, че онова, което цялата вяра в „авторитета“ изобщо прави, и че всичко, което тя изобщо прави, е *да въведе още повече неморално насилие в обществото*. Това не е злополучно стечение на обстоятелствата или страничен ефект от добра по същество идея. Това е всеобщо известна истина, основана на естеството на вярата в „авторитета“, и това може лесно да се докаже по логически път.